

sekord ei olnud nende mahha-jämisist kuigi kauaks. Silmapilk olli mahhalastud hund mitmefskümnede tükkiks fistud ja ärraneel-dud, ja — tuliid jälle meie járrele."

,Mart ütles: „Se laskminne ei aita ühtige, mida enam nemmad werd sawad, sedda enam nemmad tahtwad. Peagi jáwad meie hobbosed seisma, ja siis on viimne ots meil käes.”

,„Apsi näitas fa nenda. Wannad hobbosed ei jaksand enam sureste — mo hirm läks fangemaks, ei mitte nenda issiennese, waid enam ðe pärast. Ma lasksin veel monne mahha, ogga sest nüüd enam sureste abbi ei nähtud, — ja ollid jo ðiete meie jures, muist sani tagga muist fórwas, ja näggin nende põlewaid filmi ja irwil hambud, mis meid ahneste püüdsid wöötta; ja neid olli hirmus paljo. Püssi rohhi aks lõppema, nüüd ei olnud enam muud, fui need kaks laetud püstolit veel tühjaks lasta, ja siis piisokesse moögaga vasto hak-fada.”

,„Mart, fes sedda fa teádis, ütles: „Krah-wi herra! üks lotus on mul veel, kui se lähhäb, siis ehk veime veel ellusse jáda. Siin on warsi üks küttide hone, fui senna saaksime! — fui mitte, siis, — oh siis walmistage selle kalli preilile püstoliga jársko surma — enne fui need hirmsad fiskjad tedda omma hammastega purrustawad ja pool el-savalt árra sõwad.”

,„Sedda kuuldes käis hirm ja jälestus minno iħħust ja hingest läbbi, et keik mo iħho farwad wārrisesid, ja ma näggin, kuida Mart wessiste silmadega mo ðe peale watas. — Ni faua fui ma ellan ei lähhä se aeg mo melest árra. Se mótte, omma ðdde mahha lasta, läks mo hingest läbbi, — ei ma teinud seddo, sest mo sūddä tundis, et veel üllewelt abbi lota olli.”

,„Jubba tuliid murdjad lomad, tahtsid sani sisse hüppata. Mul olli püs pahhemas ja moök parremas käes. Kui üks sani sisse piddi hüppama, sai ta moögaga mōda Pead, et ta mahha langes.”